

Dat vervelende duwtje in mijn rug terwijl ik gewillig de cel van het Deense politiebureau instap, het geluid van de indrukwekkend dikke celdeur die achter me dichtslaat en het kille metaal over metaal geluid dat me vannacht in verzekerde bewaring stelt; hieraan wennen zal ik zeker nooit, evenmin aan het avondeten dat door het luikje in de celdeur aangereikt wordt: vier vissticks, een hoopje aardappelpuree en rode kool met appeltjes, geserveerd op een plastic bord en vergezeld van bijpassend plastic bestek. De dampende maaltijd tover ik vanonder het warmhoudeksel tevoorschijn. Er is een flesje bronwater bij. Ik heb honger en val meteen aan. Het luikje blijft gesloten, er komt geen dessert.

Vanmiddag ben ik vanaf het strand naar het politiebureau van Thisted gebracht. Mijn kanospullen werden op een aanhanger geladen en verhuisden mee naar de stad. 'Aangehouden op verdenking van criminele activiteiten' is de voorlopige verklaring van de agent wanneer hij me in de verhoorruimte een handboei afdoet. Ik mag gaan zitten op een harde, houten stoel aan een tafel die aan de vloer is verankerd. Aan mijn kant is over de hele breedte net onder het tafelblad een stang bevestigd; ik vorm blijkbaar geen bedreiging voor de twee politiemensen in burger tegenover me, mijn handboei hoeft niet aan de staaf vast. De lange, blonde rechercheur geeft de agent opdracht om ook de tweede armband te verwijderen. De oudere politieman geef me een hand en stelt zich voor: "Sven Svendsen, aangenaam."

"Zo aangenaam is dit niet! Waarom zit ik hier?"

De blonde agent heeft zijn schrijfblok geopend voor zich en noteert deze opmerking. Alles wat ik nu ga zeggen is klaarblijkelijk belangrijk voor hem; ik moet op mijn woorden passen.

"Vertelt u ons maar waarom u in uw eentje langs onze kust vaart in uw zeekajak. Zeekajakken is een niet ongevaarlijke bezigheid, lijkt me. Op zee kan er van alles misgaan en dan heeft u assistentie van anderen nodig. Waarom vaart u hier niet in gezelschap?"

"Ik heb geprobeerd om tochtgenoten te krijgen, maar dat is me deze keer niet gelukt."

“En dan trekt u er maar alleen op uit? Dit komt ons enigszins ongelooftwaardig voor. U wilde geen ongewenste toeschouwers, is dat het niet?”

Ik kijk agent Svendsen onbegrijpend aan; waar heeft deze man het in godsnaam over?

De blonde agent legt met een geacteerd boos gebaar de pen op tafel en gaat staan.

“Begrijpt u dan niet dat mijn collega probeert duidelijk te maken dat wij u wel degelijk door hebben? Ontkennen heeft geen zin. We weten alles! Vanaf het begin van uw reis door Duitsland en het zuiden van ons land naar Esbjerg. Het varen langs de kust terwijl u zich met bedenkelijke zaken bezig hield en contacten had met mensen met een twijfelachtige reputatie. U bent hier niet als toerist in ons land, dat staat voor ons vast.”

“Ik vaar met mijn zeekajak van Esbjerg naar Skagen, een uitdaging van zo’n tweehonderd zeemijlen. Lekker een week of wat zeekanoën. Wat kan daar mis mee zijn? Ik vond het ook niet prettig dat er niemand te vinden was om dit samen met mij te doen.”

De blonde is gaan zitten en schrijft alles weer op.

Zijn buurman is nu aan de beurt: “U was wel heel toevallig telkens op plaatsen waar wij de boel in de gaten hielden. Waarom ging u naar die buitenste boei?”

Ik haal mijn schouders op. Wat moet ik hierop zeggen? De blonde schrijver noteert dat ik het antwoord schuldig blijf.

“U gaat ons nu meteen iets meer vertellen over de mensen die u ontmoette tijdens uw tocht!” de nestor verheft zijn stem. “Met wie had u afgesproken?”

“Afgesproken? Ik kende niemand. Ze waren op het strand of ik zag ze op een camping, in een jeugdherberg, een restaurant of café. Ik had ze nooit eerder gezien of gesproken.”

“Dat liegt u! We kunnen bewijzen dat u met enkele al eerder contact had, vertel het nu maar.”

Ik heb een sterk vermoeden dat deze Deense ondervragers geen idee hebben wat er gespeeld heeft en in hoeverre ik betrokken zou kunnen zijn. Een paar zaken zijn ook voor mij op dit moment nog steeds een raadsel.

“Ik weet niet waar jullie het over hebben. Ik wil een advocaat spreken. Regel dat maar.”

“Regel dat maar? We zijn uw personeel niet!”

“Prima, geef me maar een telefoon dan bel ik zelf.”

“U heeft een Deense jurist nodig. Uw Nederlandse advocaat kan u hier niet helpen, vrees ik.”

“Oh, dat is geen probleem,. Kom maar op met die telefoon.”

Ik ben dit gedoe beu. Ik kan geen antwoord bedenken op hun belachelijke vragen en blijkbaar zijn deze politiemannen niet van plan om me nu al te laten vertrekken. Ze hebben me op het strand gearresteerd en menen een criminele zeekajaker in de kraag gegrepen te hebben. Ik had hen die teleurstelling willen besparen.

De rechercheurs gaan staan. Ik wil hetzelfde doen, maar de blonde gebaart me te blijven zitten. Er komt een politieagent de verhoorkamer in wanneer de twee de ruimte verlaten. De aflosser in uniform stelt zich breed op voor de deur en zijn hand rust op het riemtasje met de pepperspray; deze jongeman heeft duidelijk geen weet van mijn vreedzame inborst.

De blonde rechercheur heeft ruim de tijd genomen om mijn gsm op te halen bij de balie waar ik die een paar uur eerder moest achterlaten. Over de tafel schuift hij me mijn telefoon en een lijst met advocaten uit de regio toe.

“Mag ik ook mijn portemonnee? Daarin zit het kaartje van een Deense advocaat. Ik wil die man bellen.”

De verbazing nu op het gezicht van de jonge speurder had in een andere omgeving en situatie op mijn lachspieren gewerkt.

“Hoe kent u een Deense advocaat? Bent u al eerder met onze justitie in aanraking geweest? Ik moet eerst overleggen met mijn collega. Een ogenblik.”

De man verdwijnt gehaast, de geüniformeerde hand gaat opnieuw richting spuitbus.

De twee ondervragers laten zich vandaag niet meer zien. Het visitekaartje van de jurist uit de Deense hoofdstad is mogelijk aanleiding voor een uitgebreid beraad.

Ik blijf vannacht in een Scandinavische politiecel.

Door het kleine raampje ver boven me valt al volop daglicht, er dringt nog maar weinig verkeersdruk van de straat door, het zal half zeven, zeven uur zijn wanneer ik gewekt word door een gezicht dat door de kleine afsluitbare opening in de metalen deur kijkt. Door het luikje daaronder schuiven twee handen die bij het gezicht horen een plateautje met een bescheiden ontbijt een stukje mijn verblijfsruimte in. Niet veel later verwacht de agent dat ik het ontbijt op heb en hij gunt me daarna amper een kwartier voor douchen, scheren en tanden poetsen. Het lukt me aardig om op schema te blijven. Vervolgens word ik naar een andere cel gebracht waar ik kort daarna uitgehaald word en opnieuw naar de verhoorkamer mag.

Dezelfde rechercheurs van gisteren komen binnen en nemen tegenover me plaats.

De oudere agent wijst naar de microfoon midden op de tafel.

“We hebben de advocaat in Kopenhagen bereid gevonden om u bij te staan. Hij kan er pas vanmiddag bij zijn. We nemen het gesprek dat we deze ochtend met u voeren op, zodat uw raadsman hier later kennis van kan nemen.”

“Ik ga u niets vertellen zonder dat ik eerst met mijn verdediger gesproken heb”, houd ik stoer vol. Ik heb veel politiefilms gezien.

Sven Svendsen doet vandaag een nieuwe poging.

“Meneer, probeer ons te begrijpen en werkt u mee in uw eigen belang. U hoeft geen verklaring af te leggen die belastend voor u kan zijn. We hebben bijna een grote, criminele organisatie opgerold en als u hier werkelijk niet bij betrokken bent, heeft u niets te vrezen. U kunt ons wel degelijk helpen door ons te vertellen waarom u in uw eentje langs onze kust kanoot en met wie u in de voorbereiding en tijdens deze trektocht contact heeft gehad over de aard van uw reis. Zo moeilijk kan dat toch niet zijn?”

Ik schud ‘nee’ en houd mijn lippen stijf op elkaar. Ik ga niet praten, de opnameapparatuur registreert uitsluitend de stem van de rechercheur.

“U kunt ons toch vertellen wat er op zee bij de buitenste boei gebeurd is? Daar hoeft u toch niet eerst met uw advocaat over te spreken? Vertel wat u weet over uw tocht naar en van de eerste boei en u kunt gaan.”

Ik tel voor de zoveelste keer de lamelstroken van de zonwering. De jongere speurder heeft er zijn smartphone bij gepakt: "Ik googelde uw naam. U bent schrijver van boeken, zag ik. Heel veel geschreven, alleen reisverhalen?"

Ik zou de jongeman willen vertellen over de bijzondere plekken die ik op deze aardbol mocht bezoeken en over de interessante mensen die ik ontmoette, maar ik realiseer me dat de agent gebruik probeert te maken van een van mijn zwakke plekken. Ik leef voor en van reizen en schrijven. Ze zijn mijn grootste hobby en mijn leukste beroep.

De politieman moet mijn twijfel gezien hebben en gooit het over een andere boeg: "U spreekt perfect onze taal. Waar heeft u dat geleerd?"

Het kost me na dit compliment werkelijk moeite om te zwijgen.

"Heeft u in ons land gewoond? Bent u misschien getrouwd met een Deense?"

Zijn oudere collega heeft nu ook door hoe de jongeman probeert mij aan het praten te krijgen.

Hij doet ook een poging om mijn stilzwijgen te verbreken: "Uw voornaam is Scandinavisch. Noors, toch?"

Ik heb het spelletje door en blijf 'stommetje spelen', ik ga niet praten voor ik met de jurist gesproken heb.

De politie raadt maar wat, veel langer dan nog eens twaalf uur kunnen ze me hier niet vasthouden, begrijp ik. Zij hebben haast, ik heb geduld. Vanmiddag is de pleitbezorger hier en dan hoor ik misschien wat me te doen staat.

Tussen de middag krijg ik een boterham en een kop lauwe thee over de verhoortafel toegeschoven. De twee agenten blijven volharden in het stellen van steeds dezelfde vragen.

Ik ben het aandringen van de twee beu en poog niet te luisteren. Ik heb nooit geweten dat het negeren van mensen zoveel energie kost. Ik probeer te denken aan wat er de afgelopen dagen gebeurd is. In flarden haal ik enkele incidenten terug. Ik raak verwaald in mijn eigen geheugen, de aanhoudende vragen van de twee beambten beginnen hun effect te sorteren.

Er wordt luid op de deur van de verhoorkamer geklopt en een jongeman in een onberispelijk driedelig pak komt binnen. Hij steekt me de hand toe, de twee aanwezige politiemensen passeert hij met een beroepseigen arrogantie: dat moet een advocaat zijn.

“Mijnheer Van Grondelle van Heemstede? Mijn naam is Axel Stig Møller van de advocatenmaatschap Rasmussen, Stig Møller & Stig Møller. Mijn confrère heeft me verzocht u in eerste instantie bij te staan. Hij zal eventueel in een later stadium bij een mogelijke zaak tegen u dit van me overnemen.”

Hij wendt zich tot de rechercheurs: “Ik denk dat u voorlopig klaar bent met mijn cliënt. Blijft meneer Van Grondelle hier en gaat u elders of regelt u een andere ruimte voor ons? En mag ik van u de aanhoudingspapieren van mijn cliënt?”

‘Dupont og Dupond’, de Deense equivalenten van Kuifjes ‘Jansen & Janssen’, maken zich onverwijd met hun opnameapparatuur uit de voeten, de heer Stig Møller haast zich om de deur achter hen te sluiten.

“Zo, vertelt u eens waarom u aangehouden bent”, begint de jonge jurist.

“Ik zou willen dat ik dát wist. Ik ben begonnen aan een solotocht in een zeekajak langs de kust. Dat vindt de politie al verdacht en ik was volgens hen op de verkeerde momenten op de verkeerde plaatsen. Ik probeer zelf op een rijtje te krijgen wat er allemaal gebeurd is. Wat wil de politie van me? Waar word ik van verdacht of waar ben ik bij betrokken geraakt? Er is mij niets verteld. Ik hoop dat u daar duidelijkheid over kunt krijgen.”

Er wordt op de deur geklopt en de geüniformeerde bewaker van de vorige dag brengt de gevraagde papieren voor de advocaat.

De jurist duikt in de paperassen.

Er wordt koffie gebracht. De kop dampende koffie begroet ik als een teruggevonden vriend. Bijna twee dagen zonder cafeïne, ik begon ontwenningverschijnselen te vertonen. Tijdens de verhoren kreeg ik slechts lauwe thee. Warme of hete drank is in de verhoorkamer een potentieel wapen, legde de agent uit.

Axel Stig Møller leest de officiële papieren over de reden van mijn aanhouding nu voor de derde keer door, hij haalt twee lijvige wetboeken uit de aktetas tevoorschijn en legt ze na kort bladerend zoeken open voor zich op tafel.

Zijn blik dwaalt herhaaldelijk van de aanhoudingspapieren naar wetsartikelen in beide codices en terug.

“Heeft u tijdens uw verblijf in ons land handelingen verricht om goederen op Deens grondgebied te brengen en zo ja, heeft u dat na overleg of in samenwerking met derden gedaan?”

Ik heb geen idee waar de jurist het over heeft; ik kijk hem vragend aan. Zo goed is mijn Deens nu ook weer niet.

De jonge advocaat schakelt over op Engels, hij vertaalt de reden van mijn aanhouding meteen in minder juridische termen.

“Of ik gesmokkeld heb? Nee, ik heb alleen de kampeeruitrusting en zelfs minder dan de toegestane hoeveelheid voedsel en sterke drank bij me. Heeft de politie illegale goederen in mijn kano of in mijn uitrusting aangetroffen? Ik heb er niets ingestopt, hoor.”

“Je spreekt wel de waarheid tegen me, toch?”

“Ik heb geen reden om te liegen. Ik wil hier beslist zo snel mogelijk vandaan.”

“Dat ga ik voor u regelen. De politie heeft voor zover ik begrepen heb geen harde bewijzen tegen u. U was inderdaad wel heel ongelukkig juist op een ongepaste plaats en heeft alle schijn tegen u. Ik ga met de politiemensen overleggen.”

Meneer Stig Møller van Rasmussen, Stig Møller & Stig Møller verlaat de verhoorkamer en ik krijg opnieuw gezelschap van de man met de pepperspray.

“Kan ik nog een kop koffie krijgen?”

De politieman schudt kort ‘nee’ en zijn blik gaat weer op oneindig. Ik kon het proberen...

Het duurt lang voor de jurist in gezelschap van de twee rechercheurs terug is. De raadsman neemt plaats en ook voor meneer Sven Svendsen is er nog een stoel. De blonde agent heeft het nadeel van zijn leeftijd, hij moet blijven staan.

“In verband met nader onderzoek van de zeekajak en uw uitrusting is uw aanwezigheid hier nog gewenst. De voorlopige inhechtenisneming wordt onmiddellijk opgeschort. U bent vrij om te gaan, maar ik heb met de mensen hier kunnen regelen dat u kunt blijven tot de inspectie van uw spullen is afgerond.”

“De celdeur wordt niet afgesloten, u kunt gebruik maken van onze personeelskantine. Alleen de loods waar de collega’s van de technische recherche uw kano en bagage onderzoeken is voor u een ‘no go’ gebied. We doen ons best om u zo snel mogelijk verder te laten gaan met uw vakantietocht.”

De oudere rechercheur heeft zich een compleet andere houding aangemeten!

“Mocht er verder iets zijn, aarzel niet om contact met ons op te nemen. Vanaf morgen is de heer Rasmussen terug op kantoor en hij zal u graag verder van dienst zijn. Het was me een genoegen u ontmoet te hebben, meneer Van Grondelle van Heemstede.”

Ik beantwoord de ter afscheid uitgestoken hand. Met dezelfde

zelfingenomenheid ten opzichte van de twee dienders waarmee de jurist eerder vandaag binnen kwam, verdwijnt de man weer door de kale gang van het politiebureau van Thisted.

Ingelise is nog beduusd van het telefoontje uit Denemarken. Hagar zit in een politiecel. Aangehouden 'vanwege illegale activiteiten', was de lezing van de agent. Wat die activiteiten dan wel waren, kon de politieman niet vertellen. Hij sprak Deens, Duits en Engels door elkaar, dat maakte de boodschap er niet veel duidelijker op.

Hagar is een week geleden vertrokken voor een zeekajaktocht langs de Deense westkust. Ze vindt het maar niets dat haar man een week in zijn eentje langs de kust van Jutland peddelt. Natuurlijk loopt hij niet in zeven sloten tegelijk en heeft hij de nodige ervaring op zee en prima uitrusting, maar nu zit hij wel ergens halverwege die tocht opgesloten in een politiebureau.

Waarom is haar op dit ogenblik volkomen onduidelijk. Ze weet dat haar man zich niet inhoudt wanneer een wetsdienaar tegenover hem iets te nadrukkelijk op zijn strepen gaat staan. Doorgaans steekt hij zijn minachting voor de makers en handhavers van regeltjes niet onder stoelen of banken.

Ingelise weet ook dat in Denemarken tegen wildkamperen streng wordt opgetreden en haar man is niet te beroerd om zijn tentje daar waar het hem uitkomt neer te zetten. Om daar nu een criminele activiteit van te maken... Wellicht is er door de talenmix in het telefoongesprek toch iets fout gegaan, denkt ze. Zolang ze van Hagar zelf geen bericht krijgt, hoeft ze niets te ondernemen. Ze heeft in het verleden geleerd dat haar man het liefst zijn eigen boontjes dopt.

Hagar is begin vijftig en nog steeds de avonturier waar ze ruim twintig jaar geleden voor viel. Hij is inmiddels schrijver van boeiende en goed verkopende reisverhalen. Ze kunnen samen van de royalty's prima rondkomen en eigenlijk hoeft Ingelise geen baan te hebben. Haar werk als acquirerend redacteur bij de uitgever van Hagars' reisboeken is niet alleen heel boeiend, maar het zorgt tevens voor het benodigde extra budget voor de reizen die Hagar onderneemt. Reizen moet hij nu eenmaal om zijn boeken te kunnen schrijven.

Ze ontmoette hem voor het eerst bij de uitgeverij; de knappe krullenbol, de sportieve buitensporter met zijn vroeg grijzend haar, die het manuscript van zijn eerste boek met haar kwam

doorspreken. Ze had het verhaal gelezen en zag meteen wel wat in de schrijfstijl, de onderwerpen én in de auteur. Het klikte meteen tussen hen. Binnen een jaar woonden ze samen in deze prachtige oude villa aan de rand van het stadspark, het ouderlijk huis van Hagar dat ze konden overnemen toen zijn ouders besloten om te verhuizen naar een luxe penthouse in de binnenstad.

Ingelise pakt de hondenriem van de kapstok. Bwana staat meteen voor haar. Het is een vijf jaar oude, roodharige Rhodesian ridgeback reu. De hond is tijdens de meeste wandel- en trektochten Hagar's reisgezel.

De viervoeter is inmiddels aardig gewend geraakt aan het verblijf in de transportbenches tijdens de vlieguren. Scandinavië, Rusland, Canada, Verenigde Staten, Oost-Afrika en Mongolië, Bwana was er samen met Hagar. De verzameling stempels in zijn vaccinatieboekje is net zo indrukwekkend als die in het paspoort van zijn baasje. Ingelise weet heel goed hoe verschrikkelijk belangrijk Hagar en Bwana voor elkaar zijn, ze kunnen niet buiten elkaar; er is al vanaf het eerste moment een onvoorwaardelijke band ontstaan, een loyale kameraadschap tussen mens en dier.

Die twee komen qua karakter aardig overeen. Hagar is net zo'n onafhankelijk type als zijn hond, beide kunnen ze aardig arrogant en behoorlijk zelfverzekerd overkomen, Bwana straalt wel meer rust uit dan zijn baas. Ze hebben allebei dat 'niet-alledaagse', 'iets bijzonders' over zich.

Wanneer Hagar thuis is, ligt de hond gewoontegetrouw onder het schrijfbureau aan de voeten van de schrijver.

De imponerende pronkrug met de tegendraads groeiende haarstreep op de rug speelt in veel van die verhalen een beduidende rol. De robuuste hond met een forse schofthoogte van bijna zeventig centimeter, een korte, glanzende beharing en een gewicht van bijna veertig kilo, weet met zijn vriendelijke kop meteen ieder in te palmen.

Ofschoon de pronkrug bekend staat om zijn reserves ten opzichte van vreemden, vielen met name door Bwana belemmeringen weg bij een eerste ontmoeting, vertelde Hagar. De hond weet iedereen, ook de lezers van zijn reisboeken, voor zich te winnen. Zij vinden het wel aantrekkelijk dat de verhalen niet alleen over landschappen en mensen gaan.

Een douanecontrole door een barse Zwitserse grensbewaker wordt in zo'n verhaal voor de lezer ineens een stuk interessanter, wanneer de snauwerige dienstklopper toch maar afziet van een voorgenomen grondige inspectie van de jeep bij het zien van de vlijmscherpe hoektanden, die de medepassagier heel even toont

wanneer de geüniformeerde arm iets te voortvarend richting deurklink gaat. Hagar weet in zijn verhalen zijn maatje steeds een passende bijrol te geven, meent Ingelise.

Ze trekt de voordeur achter zich in het slot en loopt met de hond door de voortuin naar de toegangspoort van de oprit. Bwana gaat zitten op het moment dat Ingelise stopt om de doorgang te openen. De hond houdt haar bewegingen nauwlettend in de gaten en gaat pas staan na haar 'o.k.'. Wandelen met deze viervoeter is een genot, dankzij de goede opvoeding die ze de hond gaven. Bwana blijft 'volgen aan de voet', wijkt geen halve meter van het linkerbeen van zijn begeleider. De halsband en hondenriem zijn eigenlijk overbodig. Belangstelling voor soortgenoten is er pas na het commando 'vrij' in het wandelpark.

Bwana gaat in het park enthousiast op zoek naar de meest recent geplaatste geurvlaggen en zet er onmiddellijk zijn eigen markering overheen. Terwijl ze haar hond zo bezig ziet, bedenkt Ingelise dat de trip, die haar man deze keer met een zeekajak gepland had, zeker niet geschikt was voor de viervoeter. Varen in een open kano vindt de leeuw hond schitterend. Hij is vaak met hen meegegaan in een Canadees door de Biesbosch. Ze zijn in Frankrijk met z'n drieën een weeklang per kano de Dordogne afgevaren en ze maakten onlangs met de hond een kanotrektocht in de Zuid-Zweedse regio Götaland.

In een gesloten kajak kan de Afrikaanse leeuwenjager niet mee. In de ranke zeekano zit de kanoër met een spatzeil vast in zijn boot, het onderlichaam opgesloten in de droge zitkuip. De bagage zit onderdeks in compartimenten onder waterdichte luiken.

Ingelise vindt het wel prima zo. Met de hond kan ze uren dwalen door de bossen en het dwingt haar om, zelfs bij minder mooi weer, drie tot vier keer dagelijks een flinke wandeling te maken.

Het geeft haar bovendien, nu haar man weg is, met een hond in huis een heel veilig gevoel.

Haar man is nu tien dagen onderweg; hij wordt halverwege zijn zeekajaktocht verhoord op een Deens politiebureau. Ingelise voelt zich op dit moment onhandig, omdat ze niets voor Hagar kan doen.

Het lijkt wel of Bwana dit aanvoelt, de pronkrug blijft opvallend dichtbij vandaag.

Anderhalve week eerder

Het is nu op zaterdagochtend niet vervelend druk op de autobahn. Autorijden op de Duitse autosnelwegen heeft iets relaxed. Het is een stuk aangenamer dan het achter me liggende traject dwars door Nederland waar Zweedse en Duitse automerken in een onderlinge competitie er telkens weer in slagen om zoveel mogelijk personenauto's van een andere komaf van de linker rijstrook te verdrijven. De Duitse autobahnen zijn gezegend met drie of meer rijstroken en het merendeel van de weggebruikers weet daar zijn plaats.

In mijn zwarte Landrover Defender rijd ik over de wegen, die zo'n tachtig jaar geleden aangelegd zijn om de imperialistische legers snel naar alle windstreken van het land te kunnen verplaatsen en waarmee miljoenen werkelozen meteen wat omhanden hadden.

Het comfort voor het daarna explosief gegroeide wagenpark en het omvangrijke gebruik voor voornamelijk vreedzame doeleinden had geen van de toenmalige partijideologen in zijn stoutste dromen kunnen bedenken.

Mijn historisch gemijmer gaat verder en ik overdenk nu dat ik me verplaats in een voertuig, ooit door de bezettende macht van dit land gebruikt om verkenningen uit te voeren. Ik stoer me niet aan het suizende geluid van de dakdrager van de jeep. Het ding moet er nu eenmaal op om mijn zeekajak naar de Deense westkust te kunnen vervoeren.

De laadruimte van de auto staat vol met gevulde draagtassen van een Zweedse meubelwinkelketen. Over een viertal van die blauwe tassen heb ik kleren, voeding, kampeerspullen en kanokleding verdeeld. De vijfde tas is, door een plaid aan het zicht onttrokken, op de vloer voor de bijrijdersstoel. Daarin heb ik diefstalgevoelige zaken gepakt zoals mijn verrekijker, fototoestellen, marifoon, actiecamera, geld, paspoort, rijbewijs, creditcard, radio, navigatieapparatuur en noodsignaalvuurwerk. Tas zes blijft in de auto achter. Daarin zit de kleding die ik over een of twee weken op de terugreis graag weer aantrek.

Het is mijn plan om te kanoën langs de Deense westkust, zeekajakken van Esbjerg naar de noordelijkste punt van het land

bij Skagen.

Driehonderdenzestig kilometer solo in vijf meter polyester naar de Grenen, daar waar Noordzee en Oostzee elkaar ontmoeten.

Ik schrik me rot! Een camper stuurt na de inhaalmanoeuvre wel erg plots terug naar de rechter rijbaan. Ik ga vol in de remmen en verstevig mijn grip op het stuur, ik voel mijn hart in mijn keel kloppen. Ik kan ternauwernood schade aan beide voertuigen voorkomen. Ik kijk bezorgd naar de punt van de zeekajak boven mijn hoofd. De kano zit nog op dezelfde plek en hij is, door het abrupte remmen, niet naar voren geschoven. De Wohnmobil met een nummerbord van het Hochsauerland Kreis zet met dezelfde absurd hoge snelheid de reis voort in noordelijke richting. Mijn mening over het rijgedrag van de oosterburen stel ik radicaal bij met een gemeend compliment voor zijn rijstijl: "Vollidiot!"

Na vele kilometers draai ik voor een tankbeurt de Raststätte op. Terwijl ik naar de brede rij benzinepompen manoeuvreer valt me tussen de geparkeerde vrachtwagens de camper op van de vakantiecoureur uit het Duitse middelgebergte. Dit is niet de meest gebruikelijke plaats voor een vakantievoertuig om te pauzeren. Op de parkeerplaats voor personenauto's met caravans staan meerdere kampeerwagens en daar is nog ruimschoots parkeerruimte.

Ik parkeer na het tanken mijn voertuig tussen de vakantiegangers met recreatie-aanhangers. Met mijn verlengde jeep heb ik wel meer ruimte nodig dan gewone personenauto's.

Drie uur achter het stuur is een net iets te lange zit voor me. Mijn spieren voelen stram en stijf aan, de eerste stappen richting restaurant gaan minder soepel dan ik van mijn lijf gewend ben.

Ik doe serieus mijn best om mijn lichaam in goede conditie te houden. Hardlopen is nooit mijn sport geweest, maar ik mag wel graag, weer of geen weer, op de sportfiets een uurtje of twee in een lekker tempo doorfietsen. Ik wandel bovendien veel met mijn hond, zo blijven we beide in vorm.

Wekelijks een stukje op de grote rivieren varen lukt niet altijd. In de zomer kano ik zo vaak mogelijk op zee en ik tennis af en toe.

Toch breekt dit extra uurtje autorijden me nu op. Ik neem me voor om vanaf nu iedere twee uur kort uit de auto te gaan en een stukje te lopen.

Wanneer Bwana meereist doe ik dat als vanzelfsprekend. Ik ben

zuiniger op mijn hond dan op mijzelf.

De brede trappen naar het restaurant zijn een korte hindernis voor mijn stramme beenspieren. Voor ik door de draaideur naar binnen ga kijk ik uit gewoonte nog even naar de jeep met de vijf meter aan geel polyester op de dakdragers. Uiteraard heb ik de auto op slot gedaan en liggen de waardevolle zaken niet voor de pak. De controlefreak die ik nu eenmaal ben, besluit toch terug te lopen om er me van te vergewissen dat de auto en spullen daar veilig achtergelaten zijn.

Wanneer ik terugloop, ontdek ik twee manspersonen met wel erg veel belangstelling voor het vaartuig op de dakdragers van mijn auto. De mannen wandelen er vlot vandoor wanneer ze mij zien naderen. Ik moet er maar niets achter zoeken. Een zeekajak zal voor veel mensen een bijzonder vaartuig zijn: opvallend van kleur, rank, met scheg, grijplijnen, scheepskompas en dekluisen. Toen ik zo'n ding voor het eerst door de golven zag gaan langs de ruige westkust van het Schotse eiland Skye, keek ik ook mijn ogen uit. Stoere mannen en vrouwen in neopreen en zwemvesten; ik was meteen verknocht aan de zeekajak! Die liefde is nooit overgegaan.

Alles lijkt in orde. De waardevolle spullen liggen inderdaad uit het zicht. Natuurlijk is mijn auto afgesloten en had ik het autoalarm ingeschakeld. Zoiets doe ik immers werktuiglijk.

Voor alle zekerheid controleer ik nog even de spanbanden van de kajak naar de dakdragers en kijk meteen naar het transportzeiltje en de dekluisen die de compartimenten van de Mariner afsluiten. Iemand zou op het idee kunnen komen om mij als vervoerder van een wapen of drugs te gebruiken. De kans op een uitvoerige controle bij de Deense grens lijkt met deze vakantiedrukke bijzonder klein voor een watersportliefhebber die Scandinavië bezoekt, maar je weet maar nooit.

De Spaanse politiecellen zitten vol met argeloze toeristen, die op de terugreis van Marokko met contrabande betrapt worden door de guardia civil. Bewijs dan maar dat je er waarachtig geen weet van hebt dat er een kilo of twee hasj onder je voertuig geplakt zat en dat je achteraf eigenlijk meteen al twijfels had moeten hebben over die uitvoerige, extra servicebeurt bij het laatste tankstation voor de grens.

De twee mannen hebben mijn achterdocht gewekt en voor de zekerheid controleer ik met de hand de holle ruimte van de bumper. Aan de achterzijde zit niets dat er niet hoort te zitten. Terwijl ik iets gebukt de voorkant van het voertuig inspecteer zie ik

in de wielkast een piepklein groen lampje knipperen. Het is niet groter dan een luciferkop en normaal zal zoiets nauwelijks opvallen. In de schaduw, die mijn lichaam op het rechtervoorwiel werpt, springt het knipperende ledje nu wel in het oog. Zat er dat altijd al? Hoort dat daar? Het ding is niet groter dan een twee-euro muntstuk en is magnetisch. Wanneer ik het in de hand neem, ontdek ik aan de zijkant een dun draadje van een centimeter of twee. Dat zou een antenne kunnen zijn. Ik ga meteen op zoek naar broertjes of zusjes van het gevonden tracer. Want dat moet het zijn, een zendertje. Iets anders is er niet van maken. Het blijkt enig kind te zijn. Het magneetje verhuist zonder omhaal naar de binnenkant van de bumper van een Poolse vrachtwagen, die al een tijdje warmdraait om weg te rijden.

Na de grote oplegger rijd ik direct de parkeerplaats af, mogelijke volgers hoeven niet meteen in de gaten te hebben dat vanaf nu de signalen vanachter een PL-nummerbord verzonden worden. In de binnenspiegel zie ik dat de camper met de HSK-nummerplaat tussen de camions achterblijft.

Die ontmoeting was blijkbaar toch puur toeval.